

[Madsen-Mygdal.]

ikke kunne bedømme eller vurdere denne Lovs Virkninger, saaledes som de vil blive i det lange Løb.

Men det afgørende i denne Forbindelse er, at Lovens § 13 med Paabud om Revision er udgaet af Lovforslaget. Regeringen maa altsaa mene, at Forsøget allerede er afsluttet, eller ogsaa, at der overhovedet ikke behøver at udføres noget Forsøg. Jeg gør opmærksom herpaa, fordi Rigsdagen dog maa vide, at hvis dette Lovforslag vedtages uden denne Revisionsbestemmelse, løftes det Princip, der er nedlagt i Loven af 4. Oktober 1919, ud af Eksperimenternes og Undersøgelsernes Tilværelse og fastslaaes som det Grundlag, hvorpaa Fremtidens Jordlovgivning skal hvile.

Alene heri ligger der en Begrundelse for, at vi i Rigsdagen nøje overvejer, hvad det er, der her bringes i Forslag. Og der er saa meget mere Grund til at se nøje paa dette Lovforslag, som det begrundes med, at den Jord, som Loven af 4. Oktober 1919 var beregnet for, fornemmelig Lens- og Præstegaardsjord, snart er opbrugt; det, der er Formaalet med Lovforslaget, er Statens Erhvervelse af fri Jord efter de Regler, som er omtalt i det andet Lovforslag, Ekspropriationsforslaget, som jeg senere skal komme til at omtale.

Og det er ikke blot Staten, men det er ogsaa Kommunerne hele Landet over, der skal være med til i størst muligt Omfang at tvangs erhverve den frie Jord for den offentlige Besiddelse med udtrykkelig Angivelse af, at hvad Staten og Kommunerne saaledes erhverver, maa ikke nogen Sinde igen gaa ud af offentlig Besiddelse og over i privat Eje.

Der er ganske vist i Lovforslagets § 1 givet en Dispensationsadgang, idet der her staar, at hvor der er særlige Forhold, kan denne Jord afhændes, og det overlades til Landbrugsministeren at afgøre, hvor saadanne særlige Forhold er til Stede. Men ser vi saa i det andet Lovforslag, Forslaget om Erhvervelse af Jord, fastsættes det i § 24 1), at hvad Staten eventuelt maatte sælge, og hvad der indkommer ved dette Salg, skal bruges til Erhvervelse af ny Jord i offentligt Eje. Det vil sige, Staten skal altsaa stadig købe Jord fra privat Eje over i offentligt Eje, Aar for Aar skal den købe eller, rettere sagt, ekspropriere Jord, men den skal aldrig sælge.

Det, der her er Tale om, er da i Virkeligheden Jordens Nationalisering, som man vel vilde kalde det i Rusland, eller Socialisering, som man ogsaa kan kalde det. Det er et rent socialistisk eller kommunistisk

Princip, der her er opstillet. Processen gennemføres successivt, men den gennemføres dog i et Tempo, der Aar for Aar i meget stor Omfang vil tvinge fri Jord fra privat Eje over i offentlig Besiddelse.

Det er jo nemlig, naar man ser paa de to Lovforslag, her foreligger til Behandling, ikke helt smaa Beløb, der stilles til Raadighed for denne Tvangserhvervelse af Jord i frit Eje. Efter § 6 i Lovforslaget om Erhvervelse af Jord stilles der 6 Mill. Kr. om Aaret til Raadighed, nemlig 3 af Statskassen og 3 af Jordfondens Midler. Men hertil kommer saa Kommunernes Adgang til at ekspropriere Jord i privat Eje. I det nævnte Lovforslags § 15 bemyndiges Kommunerne til hvert Aar foruden de Indkomster, der nærmere er angivet i Forslaget, som de maatte raade over til dette Øjemed, hvert Aar at optage Laan paa 1 pCt. af den samlede Grundværdi i Kommunen, men da Forslaget naturligvis omfatter alle Kommuner, baade Købstadkommuner og Landkommuner, vil det sige, at der her stilles til Raadighed 1 pCt. af Landets samlede Grundværdi. Hvis vi ser efter, hvad Grundværdien er, vil vi se, at den ved Vurderingen i 1927 var i alt for Landdistrikterne alene 2 980 Mill. Kr., meget nær 3 Milliarder, for hele Landet godt 5 Milliarder. 1 pCt. deraf — det ser saa beskedent ud med denne 1 pCt. — er ikke mindre end 50 Mill. Kr., der faktisk, hvis dette Lovforslag vedtages, er stillet til Raadighed.

Nu kan man naturligvis indvende, at Kommunerne ikke fuldt ud vil bruge et saa stort Beløb. Nej, det vil de maaske ikke, men dog sker der her det, hvis Lovforslaget vedtages, at Rigsdagen giver dem Adgang til at bruge 50 Mill. Kr. om Aaret uden at indhente højere Myndigheders Tilladelse. Naar vi nu ved, hvordan Kommunerne, hver Gang de skal laane et meget lille Beløb eller bruge Penge, skal spørge enten Aamtsraadene eller for Bykommunernes Vedkommende Indenrigsministeriet, saa er det jo at gaa meget vidt, naar man her aabner Sluserne for, at der faktisk af Kommunerne kan anvendes 50 Mill. Kr. om Aaret til Ekspropriation af Jord. Der kan for Resten anvendes mere, men saa indtræffer det Tilfælde, at Kommunerne skal søge om højere Myndigheders Tilladelse; faar de dette Samtykke, saa kan de altsaa gaa endnu videre.

Dertil kommer saa, at der som Tilskud til dette Kommunernes Jordkøb fra Statens Jordfond kan ydes 2 Mill. Kr. om Aaret.

Naar man lægger alt det sammen, vil det ses, at der her er Tale om meget store Beløb. Det er noget helt andet end det,